

RADOST TIŠINE

U vrtu je sunce. Ljetom diše dan.
Stari fratar, lica kao s drugog svijeta,
Bjelokos i kao malko žalostan
Moleći uz brevir amo-tamo šeta.

Oči su mu tamne. Pogled ima svet
Poput kakva sveca s crkvenih zidova;
On zna polu Svetog pisma napamet
I goneta tajnu mističnih glasova.

Sada moli i moli. Poslije molitve će
Sazvat k sebi malo kokošiju jato
I posut im stazom žita, što ga za to
Goji svako ljeto i polijeva ko cvijeće.

S kokošnjih glasova hrt se diže s loga:
Dotle stari fratar stoji u sredini
Sklopiv suhe ruke sretan i – sve se čini –
Da mu duša u tom času gleda Boga.

(A. B. Šimić)